

dels nostres veïns». Acabà amb l'eslògan: «Valencians, l'autonomia és nostra».

El parlament era tan breu que hi havia poques possibilitats d'irritar ningú. Només els alcaldes de Torrevella i Callosa del Segura arrufaren el gest quan sentiren afirmar a Lerma «som un poble unit de Vinaròs a Guardamar». Se sentien exclosos, però només el primer podia tenir raó. Callosa, encara que el seu alcalde no vulga, continua estant una mica al nord de Guardamar. És el risc d'utilitzar frases fetes... per altres.

Un aperitiu sumptuós

Ràpidament, els congregats —excepte el president, que s'estigué de tastar res— pogueren dedicar-se a les delícies de l'aperitiu organitzat per la Diputació d'Alacant. El cost es calculà sobre la base d'unes 1.400 pessetes per persona. El total degué ser, doncs, d'un milió nou-cents seixanta mil. Homes vestits de blau i dones amb tacó d'agulla i calces de cristall es disputaven els canapés amb succedani de caviar, les racions de truita, els whiskis i la resta. Les càmeres de televisió perseguïen l'operació amb una morositat quasi obscena. Diputats, alcaldes, alts càrrecs dels partits i algun representant d'això que sol anomenar-se «el món de la cultura» s'apilotaven sota un envelat de vetes blanques i blaves, els colors d'Alacant.

Cap a les dues, ja alimentats, els reunits es dispersaren sobre la ciutat. Alguns encara tenien gana i entraren en un lloc o altre. A dinar. A prendre forces per a passar l'any que encara queda fins que un altre 9 d'Octubre els cride. L'any que ve, ja Castelló!

Un moment de l'aperitiu

/ Francesc Cutillas

I la senyera doblegà el llom

Manuel S. JARDI

L'ambient que envoltava el castell de Santa Bàrbara a Alacant feia recordar el recinte del Palau de Benicarló durant l'aniversari de les Corts Valencianes. Quasi eren els mateixos. «L'autonomia és nostra» deia l'eslògan.

Acabat l'acte protocolari, el seguici d'invitats xafardejava a l'esplanada del castell. Una companyia de cambres distribuïa un exòtic aperitiu: canapés de salmó, paté, succedani de caviar —i no precisament del que González Lizondo importà de la URSS durant el viatge que gaudí l'ambaixada municipal fa uns mesos— anxoves fumades, ous farcits, pastissos de formatge Rochefort... i de beure, martinis, whiskys, *cubates*, i fins i tot aigua mineral per als estòmacs delicats.

Quan anava acostant-se l'hora de dinar, el personal anà escampant el poll. Abans, però, que l'esplanada quedàs deserta, la Companyia número 8 del

CIR alacantí va irrompre a toc de corneta i tambor, desplaçant els invitats a dues bandes. El Molt Honorable, contemplava, entre curiós i extasiat, la parada militar.

De sobte, l'alcalde Ricard i el regidor Garcés es planten davant el president i, amablement, l'agafen un de cada colze, convidant-lo a ocupar el lloc que li corresponia: havia de presidir l'eixida de la senyera ciutadana, convertida en símbol de la Comunidad Valenciana. Uns minuts d'espera, tothom pendent de l'entrada al saló de Felip II i de les tropes que retien honors. La senyera inicia l'eixida, però...

Hagué de doblegar el llom. Això, o enderrocar el mur i que la senyera no es doblegàs. La gloriosa isqué inclinada a més no poder. Els soldats presentaren armes i l'himne d'Espanya acompanyà el símbol a la furgona de la policia municipal. El primer pas de l'hàbil maniobra de Ricard Pérez Ca-

sado s'havia acomplit. El següent serà passar la custòdia de «la gloriosa» a la Generalitat. ¿No és la senyera de la Comunidad? Doncs, que la custodie l'Honorable. Aquest era un dels comentaris a la presència de la bandera municipal en la Sala de Felip II del castell de Santa Bàrbara.

Mentre l'acompanyaven al furgó, els consellers Felip Guardiola, Segundo Bru, Cebrià Ciscar i el governador civil de Castelló, Joaquín Azagra, exterioritzaven algun acudit pel número que es mostrava a la concurrència. «Ja sereu presidents de la Generalitat», sentencià un periodista. «No hi ha lloc per a tants», respongué un conseller.

L'acte protocolari tocà a la fi. El 9 d'Octubre s'havia acabat, al migdia, a Alacant. La televisió continuava la programació autonòmica, sense canapés ni whiskys per als televidents. L'autonomia és nostra.